

Jan Sieberink wist het geheim

Door H. Meedendorp /De Voet Dwars

'Stadsen' halen melk op het platteland. Hier op de boerderij Keijenbelt

In verband met het uitbreken van de oorlog besloot de Nederlandse regering in september 1939 de controle op de voedselvoorziening te verscherpen. Zo moesten het ontstaan van voedseltekorten en van een zwarte markt zoveel mogelijk worden voorkomen. Men stelde voor dit doel Provinciale voedselcommissarissen aan; hun werkgebied werd opgedeeld in kleinere regio's, waarin de *Plaatselijk Bureauhouder (PBH)* belast was met de praktische uitvoering van het beleid.

De PBH hield toezicht op de boeren en tuinders en op de voedselverwerkende industrie. Hij hield zo goed mogelijk bij wat er aan landbouwareaal werd ingezaaid en beplant en wat de opbrengst was. Ook hield hij bij hoeveel vee er bij de boeren rondliep; die moesten dat noteren in een veeboekje. De voedselverwerkende industrie werd gecontroleerd op het correct verwerken en afleveren van de binnengekomen grondstoffen.

Jan Siebrink was PBH-er in Harfsen. Hij beheerde het filiaal

van de landbouwcoöperatie en moest dus voor de voedselcommissaris het ingeleverde graan bewaken, wat voortdurend gecontroleerd werd. Toen kwam er langs illegale weg een verzoek van het Rode Kruis, uit Alphen aan de Rijn, om wat roggebrood te sturen voor de vele gevangenen die het slachtoffer waren geworden van hun verzetshouding.

Achteraf gezien lijkt het allemaal heel eenvoudig, maar dat het zo gesmeerd liep is toch wel aan Jan Siebrink te danken. Het Rode Kruis stuurde geld. Met enkele toezichthouders werd afgesproken dat ze bij boeren van hun keuze een mud minder (of nóg een mud minder) op het dorsbriefje zouden zetten, en dat ze dat mud dan voor f. 10,=moesten inleveren bij Jan Siebrink.

Meneer Wever, stationschef in Zutphen, zorgde voor laadkisten (van die grote containers die op een wagon kunnen worden geplaatst) en kreeg in ruil daarvoor een adres waar hij dagelijks een beetje melk kon halen (bij Harmsen op 'Cornegoor').

Hoe vaak op die manier wel *'een zak zaad'* voor het goeie doel is afgestaan weet ik niet precies meer, maar ik was steeds verbaasd al weer zo gauw een seintje van Siebrink te krijgen: *'D'r mot van die laodkisten kommen'*.

Als je hem na de bevrijding vroeg, hoe hij bij de voortdurende controle altijd de moeilijkheden had doorstaan, dan lachte hij maar zo'n beetje en zei: *'t Is toch allemaole goed terechte 'ekommen, of nit dan!'* En dat wás zo.

Toen de oorlog over was kwamen er opgetogen brieven van het Rode Kruis, vol met dankbetuigingen.